

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

turligt, at når man skulle gennemgå et lovforslag og der fra forskellig side var rejst indvendinger; stillet spørgsmål, ligesom der er her i dag, så tog man en drøftelse.

Derfor kan jeg sige, at det forslag, jeg lægger op, men naturligvis lægger op til forhandling i udvalget, er et forslag, som de kommunale foreninger har kunnet give deres tilslutning, og det tæller for mig i hvert fald ganske betydeligt. Man var jo tilbøjelig til at mene — det var nogle ordførere inde på — at det var igen et eller andet bureaukratisk organ, der havde denne opfattelse. Jeg tror, man her overser, at det er, om jeg så må sige, aktive fungerende kommunalpolitikere, tilhørende de forskellige politiske partier, der sidder i denne bestyrelse. De står ligesom vi andre hver for sig til ansvar over for deres vælgere, og det er altså ikke alene på embedsmandsplan, disse synspunkter har været ført frem.

Så skal jeg spare tinget for at gå ind på de enkelte indlæg; jeg er som sagt parat til at tage alle de drøftelser, det skal være, i udvalget. Men jeg må måske nok lige have lov at nævne en enkelt ting. Der blev rejst et spørgsmål, som jeg nok synes er meget principielt: spørgsmålet om gratis- eller ikke-gratisprincippet; jeg tror, det var hr. Melchior, der førte det frem til debat. Hr. Chr. Christensen var inde på, at man var i syv sind med hensyn til, hvad man skulle gøre, fru Meta Ditzel var også inde på det og andre ligeledes, og man nævnte dette UNESCO-manifest fra 1972. Men det, jeg gerne ville sige, var, at hr. Fuglsang, tror jeg det var, sagde, at han var blevet lidt foruroligt ved at læse bemærkningerne. Der er nogle få, jeg vil kalde det redaktionelle ændringer, men der er da ikke en eneste realitetsændring. Den sætning, som har betydning: princippet om vederlagsfri biblioteksbenyttelse, der har været gældende siden 1950, og som nu har fundet udtryk i UNESCO-manifestet fra 1972 om folkebiblioteker, er således videreført. Og det er *mine* bemærkninger; Niels Matthiasens var sprogligt en lille smule anderledes,

men indholdet og netop den sætning er faktisk enslydende. Det synes jeg egentlig må være nok at sige på dette punkt i dag.

Så må jeg sige til hr. Lembourn, at jeg forstod ham ikke helt. Jeg skal ikke gå ind i en debat om det, men skulle jeg forstå hr. Lembourn på den måde, at han mente, at dette lovforslag, som man harcelerede lidt over måske ikke kunne gennemføres til den 1. april 1974, dog havde ét gode, nemlig at Dansk Forfatterforening, forfatterfonden, ville få flere penge end efter gældende lov? Det var man så interesseret i, at man mente, man måtte tage netop denne paragraf 18 ud til særskilt behandling og stille som et ændringsforslag til gældende lov. Det er da vældig behageligt og vældig rart for Dansk Forfatterforening. Men jeg ville egentlig have glædet mig, hvis interessen for biblioteksloven havde drejet sig lige så meget om de virkelig centrale principper som om den forbedring, der ligger her. Jeg underkender ikke et øjeblik, det vil jeg gerne sige, betydningen af, at vi får en samlet vurdering af bogens situation, af forlæggernes, af boghandlernes, af forfatternes, at bibliotekernes situation, men jeg synes, man skal tilstræbe en rimelig ligevægt og ikke ensidigt interessere sig for en af disse grupperes interesser.

Lysholt Hansen (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for tilsagnet om, at refusionsbestemmelserne bevares til 1. april 1975. Det er for mig at se den rigtige konklusion af, at vi først kommer i gang med loven nu.

Dernæst vil jeg gerne have lov at sige et par bemærkninger til hr. Mølgaard, der udtrykte mistillid til de bemandingsregler, man har brugt i bibliotekerne indtil nu, nemlig til deltidsbibliotekarerne. Det mener jeg ikke der er grund til. Som formand for Danmarks Biblioteksforening kan jeg sige, at jeg er lykkelig over den enorme indsats, deltidsbibliotekarerne har øvet; uden den havde vi ikke haft den enorme vækst i dansk biblioteksvæsen. Men én ting er ganske klar, det viser udviklingen, at når man